

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 3093/2024
27.11.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Јелице Бојанић Керкез председника већа, Весне Станковић, Радославе Мађаров, Зорице Булајић и Ирене Вуковић, чланова већа, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., кога заступа Бисерка Црноглавац, адвокат из ..., против туженог ЈКП Градско саобраћајно предузеће „Београд“ из Београда, кога заступа Драган Миловановић, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2213/24 од 12.06.2024. године, у седници одржаној дана 27.11.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2213/24 од 12.06.2024. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена посебна ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2213/24 од 12.06.2024. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 2497/22 од 13.02.2024. године, првим ставом изреке, делимично је усвојен тужбени захтев и обавезан тужени да на име накнаде штете због мање исплаћеног топлог obroка у новцу за период од августа 2019. године закључно са јануаром 2021. године тужиоцу исплати износ од 33.233,85 динара, са појединачно означеним месечним износима и законском затезном каматом од доспелости до исплате. Другим ставом изреке делимично је усвојен тужбени захтев и обавезан тужени да на име накнаде штете због мање исплаћеног топлог obroка у боновима за период од августа 2019. године закључно са јануаром 2021. године тужиоцу исплати износ од 16.803,80 динара, са појединачно означеним месечним износима и законском затезном каматом од доспелости до исплате. Трећим ставом изреке обавезан је тужени да тужиоцу накнади парничне трошкове у износу од 103.000,00 динара. Пресудом на основу одрицања првим ставом изреке одбијен је као неоснован тужбени захтев за обавезивање туженог на накнаду штете због мање исплаћене зараде за период од августа 2019. године до краја 2021. године у износу од 1.226.654,93 динара. Другим ставом изреке одбијен је као неоснован тужбени захтев за обавезивање туженог на накнаду штете због мање исплаћеног регреса за период од августа 2019. године до краја 2021. године у износу од 1.921,71 динар. Трећим ставом изреке одбијен је као неоснован тужбени захтев за обавезивање туженог да тужиоцу на име накнаде штете због мање плаћених доприноса за пензијско и инвалидско,

здравствено и за осигурање за случај незапослености надлежним фондовима уплати износ од 458.710,36 динара за период од августа 2019. године до краја 2021. године.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 2213/24 од 12.06.2024. године одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена пресуда Првог основног суда у Београду П1 2497/22 од 13.02.2024. године у првом, другом и трећем ставу изреке.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној у смислу члана 404. Закона о парничном поступку.

Врховни суд је на основу члана 404. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“ бр 72/11 ... 10/23 – други закон), оценио да ревизија туженог није изузетно дозвољена.

Према одредби члана 404. став 1. ЗПП, ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

Из наведеног произлази да су законом изричито прописани додатни, посебни услови, под којима ревизијски суд може изузетно дозволити ревизију и одлучити о овом правном леку и онда када ревизија није дозвољена на основу члана 403. ЗПП.

Истицање погрешне примене материјалног права представља законски разлог за изјављивање посебне ревизије, искључиво уколико због погрешне примене материјалног права у другостепеној одлуци постоји потреба да се размотре правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе или новог тумачења права.

Правноснажном пресудом усвојен је тужбени захтев тужиоца, као запосленог код туженог на исплату разлике у висини предвиђене и исплаћене накнаде за трошкове исхране у току рада која се исплаћује у готовом новцу и исплату исте разлике која би требало да се исплаћује у боновима, а која тужиоцу није исплаћена по Колективном уговору туженог.

Према оцени Врховног суда, у конкретном случају нису испуњени услови за одлучивање о ревизији туженог као изузетно дозвољеној у смислу члана 404. став 1. ЗПП, јер не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе или новог тумачења права, имајући у виду врсту спора, садржину тражене судске заштите, као и начин пресуђења, с обзиром на то да је одлука о основаности тужбеног захтева заснована на примени одговарајућих одредби материјалног права и у складу са праксом овога суда у сличној чињенично правној ситуацији, где није дозвољено одлучивање о посебној ревизији туженог, као изузетно дозвољеној и иста одбачена као недозвољена.

Из наведених разлога, Врховни суд је применом члана 404. ЗПП одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Према члану 441. ЗПП, ревизија је дозвољена у парницама о споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа.

У споровима ради новчаног потраживања из радног односа дозвољеност ревизије се оцењује на основу члана 403. став 3. ЗПП.

Дакле, у споровима ради новчаног потраживања из радног односа, ревизија је дозвољена под истим условима, као и у имовинскоправним споровима који се односе на новчана потраживања.

Према члану 403. став 3. ЗПП, ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради исплате је поднета 05.08.2022. године. Вредност предмета спора побијаног дела на име главног тужбеног захтева износи укупно 50.037,65 динара.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинскоправном спору из радног односа који се односи на новчано потраживање у коме вредност предмета спора побијаног дела на име главног тужбеног захтева не прелази меродавну вредност за дозвољеност ревизије у динарској противвредности од 40.000 евра, то је Врховни суд нашао да ревизија туженог није дозвољена применом одредбе члана 403. став 3. ЗПП.

Из наведених разлога, Врховни суд је применом члана 413. ЗПП одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Јелица Бојанић Керкез, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић